

SET FRA ALTANEN

Weekend med jazz og punk

AF HENRIK ØSTER-JØRGENSEN
hej@herningfolkeblad.dk

JAZZ Jeg har jo måske nok indimellem koketteret lidt med, at jeg ikke er den store tilhænger af jazz.

Jeg er mest til punk og den slags, og jazz er det stik modsatte. Jazzmusikere er så dygtige, at det på mig virker, som om de spiller for deres egen skyld.

Jeg er lidt på linje med billedhugger Ingvar Cronhammar, der har udtalt:

»Generelt har jeg det ad helvede til med jazz. Det ligger så langt fra min interessesfære, som det kan.«

Eller da han skulle anmelde Jørgen Leth & Reverse:

»Da de begyndte at spille, tænkte jeg: Det bliver en rigtig lang eftermiddag, det hér. Er der noget, jeg virkelig hader, så er det moderne jazz. Det er hver sit partitur, de spiller. Det var ulideligt. Hold kæft, jeg synes, det var noller. Jeg sætter meget pris på Leth, men så stort var det heller ikke. Det tænder ikke mange lamper hos mig.«

Men nu er der jo altså Moorjazz Festival i weekenden, og der skal jeg da forbi og lodde stemningen.

For ligesom at varme mine ører op til jazzten var jeg i fredags forbi Frekvens på Scene 7, der var en særlig hyldet til genren.

Fire af de fem bands var jazz-inspirerede, og det lykkedes dem faktisk ganske godt at få fat i Frekvens-publikummet, der traditionelt består af mange gymnasie-elever.

Det unge publikum kunne snildt sætte pris på den musikalske dygtighed. Og det var da heller ikke sådan noget traditionelt jazz, hvor man skal klappe midt i det hele af uendeligt lange soloer.

Niels Overgård, der sammen med Fermaten og Swinging Europe står bag weekendens festival, var jazz-dj i fredags, og han var godt tilfreds bagefter:

»Jeg kan ikke helt få armene ned. Esben Aarup fra Frekvens havde sammensat et perfekt program som forret til Moorjazz Festival. Niveaueet var tårnhøjt hele aftenen, og bandsene havde ingen problemer med at komme ud over scenekanten,« skriver han på sin blog.

To af bandsene fra Frekvens er med nu på lørdag, når det går løs på Den Gamle Højskole.

Dagen inden kan man i øvrigt få et electronica-bad på Terminalen, når Klang og det store lokale håb Bløm gæster Klub 74.

Oven på »All That Jazz«, som en amerikansk film fra 1979 hedder, så trængte jeg dog til at få ørerne blæst godt igennem.

Lørdag gik turen til Aarhus, hvor punkbandet Mannequin Pussy fra Philadelphia holdt hof på Atlas.

Et ganske lille hof skal det dog siges.

- Der var vist kun syv sidste gang, så det er dejligt at se så mange, bemærkede forsanger Marisa Dabice om det næsten ti-dobbele publikum, inden hun kastede sig ud i et benhårdt sæt på blot tre kvarter.

Det er samme tid, som Ramones brugte på at afvikle en koncert, og det passer mig egentlig fint. Så snart en koncert nærmer sig to timer, så begynder jeg at lade tankerne flyve. Og kigge på klokken, medmindre det er ekstremt godt.

På deres anden lp fyldte Mannequin Pussys 11 sange blot 17 minutter, men det har

alle dage været essentielt for punkmusik: Hvis det kan siges på et minut, så er der ingen grund til at bruge de traditionelle tre minutter på det.

Mannequin Pussy var lige det, man trængte til på en grå november-aften: et ordentligt skud vitaminer.

Vitaminer er der forhåbentlig også masser af til jazzfestivalen i weekenden.

Det kan du læse meget mere om i dette magasin.

Fantastisk bliver det helt sikkert at opleve liv og glade dage i de stolte bygninger, der bærer på så stor en del af Hernings kulturarv.

:pral 1
:pral 2

ET ENKELT TELEFONOPKALD

Dagens første pral er fundet i et læserbrev i Jyllands-Posten. Det er forfattet af Frits Christensen, Låsby, og selv om det ikke fremgår, så tror jeg, at der er tale om avisens mangeårige sportsredaktør:

»Historisk er der mange eksempler på, hvordan de mindre jyske byer står på nakken af hinanden for at overhale Aarhus. I Herning kræver det blot et telefonopkald fra direktør Georg Sørensen i Messecenter Herning til borgmester Lars Krarup, og flaks går entreprenører i gang med at udvide stadion til den dobbelte kapacitet, som DBU ønsker.«

Manden har ret.

STOR ROLLE TIL VILDBJERGENSER

Ekstra Bladet bragte forleden et interview med 25-årige Matilde Zeuner Nielsen fra Vildbjerg - hvori det i øvrigt lykkes for journalisten at påstå, at der ikke er noget teatermiljø i Herning. Interviewet er landet i anledning af, at den musicaluddannede vildbjergenser har landet en stor rolle i »Mamma Mia« som Anette Heicks »datter«. Matilde Zeuner Nielsen siger blandt andet:

»Jeg føler selv, at jeg er dumpet ned midt i det hele. Alt er gået så hurtigt. Man kan vel sige, at jeg nærmest er faldet over den karriere, jeg så pludseligt har fået. Selvfølgelig har jeg knoklet for at blive bedre hele tiden, men somme tider tænker jeg, at det ikke helt er gået op for mig. Det gælder også det at bo i København. Jeg kan føle mig helt malplaceret, fordi alt går så stærkt og der er så mange mennesker. Det er i hvert fald noget andet end min opvækst i Vildbjerg. Jeg skal nok vænne mig til det.«

»Jeg vidste, at jeg skulle lave noget andet - bare ikke hvad. Jeg havde en drøm om noget, der helt sikkert ikke fandtes i Vildbjerg - ikke at der er noget galt med byen, og ikke at jeg ved, hvad alle mine tidligere skolekammerater i dag arbejder med - ud over en enkelt, som har overtaget sin fars maskinstation - men efter et ophold på Snoghøj Højskole kom der ord på: Jeg ville på Musicalakademiet i Fredericia.«

POSTKORT

Hej Herning!

○ Måske er det alderen. Måske er det en manglende lyst til endnu en gang at opleve svineriet i Strøget på morgengåturen i vores hovedstad. I hvert fald har jeg mærket en trang til at søge mere ydmyge steder, måske grænsende til det zen-agtige, i baggårde, sidegader og mindre trafikerede pladser.

Et af disse er Bibliotekshaven, som i øvrigt udmærker sig ved, at her passer de besøgende på stedet; end ikke en vildfaren coladåse spolerede ro og idyl forleden.

Oprindelig var det Chr. IV's krigshavn, men den blev fyldt op i 1800-tallet, og næste år fejrer haven 100 år, beliggende som et åndehul mellem Christiansborg og Det Kongelige Bibliotek.

Fortøjningsringe fastholder den maritime forbindelse i fortællingen, men ellers er det velplejede anlæg som skabt til afslapning og fordybelse.

Midt i det hele er et spejlbasin med en vandskulptur af Mogens Møller fra 1999. Otte meter høj i kobber. Som et monument over bogen og det skrevne ord.

Tag en tur omkring næste gang - og få skuldrene ned.

Med venlig hilsen
Kurt H. Jørgensen